



**Alessandro
Damiani**
(1928)

xxx Zemlja gričev in dolin,
skalovja,
kjer bori ližejo vodé
vrtov med kamenjem,
Istra, opasana z otoki,
ki jo gora vedro opazuje!

Vračam se k tvojemu počitku
in to ni beg pred svetom
ne zatočišče v miru,
manj starodavnem kot usoda,
zaprta
v tvoji raskavi modrosti.

Ljubezen do miru me kliče
onkraj zdajšnjih šumov,
podobnih sunkom vetra,
kadar burja plove po odprtem morju
in v svetlobo
oblači tvoj obraz.

ONKRAJ TIŠINE Sprraševati se ne kaže. Manjkajo
 jasni odgovori in vsaka hipoteza
 VIII je prepletena s koprnenji in dvomi,
 ki so razrasli se v neubranih harmonijah,
 kjer človek hlini svojo usodo,
 ki je zgodovina noče potrditi,
 in žalostinka je sam sebi. Medtem pa
 od atoma vse do grude zvezd
 ni najmanjšega sledu o našem
 bivanju, zarisanem na vodi.

X Bil sem ljubimec vélikih stvari,
 ujet v mreže drobnih nepomembnosti,
 živel sem od sanj in misli
 med utripanjem človeške vneme
 v zgodovini in razjedajočo vednostjo
 o ničevosti vsega, naposled
 iz vztrajne smrti iztrgal sem okus,
 poln in nežen, pogansko svet,
 za vonjivi dar življenja.
 In vedrega zaton me vzame.



**Giacomo
 Scotti**
 (1928)

ISTRSKE Po kozjih stezah se spuščajo
 ŽENSKÉ s Krasa na morje.
 Zravnane, slovesne gredó